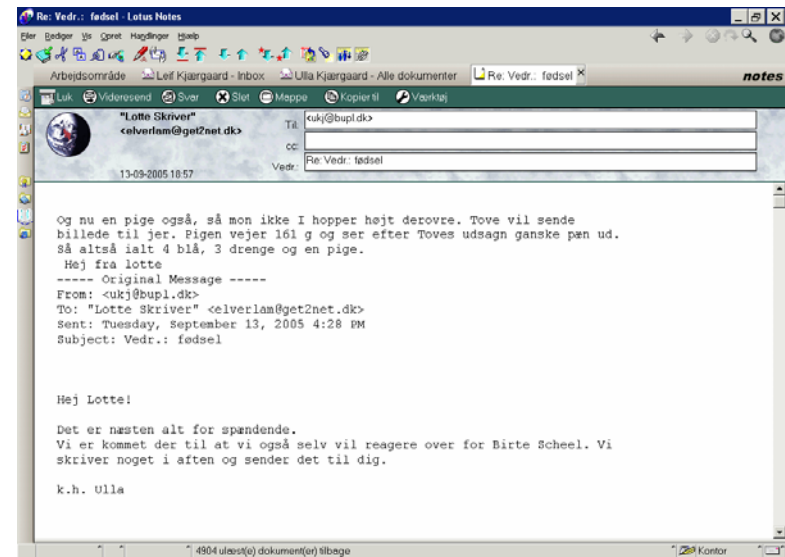
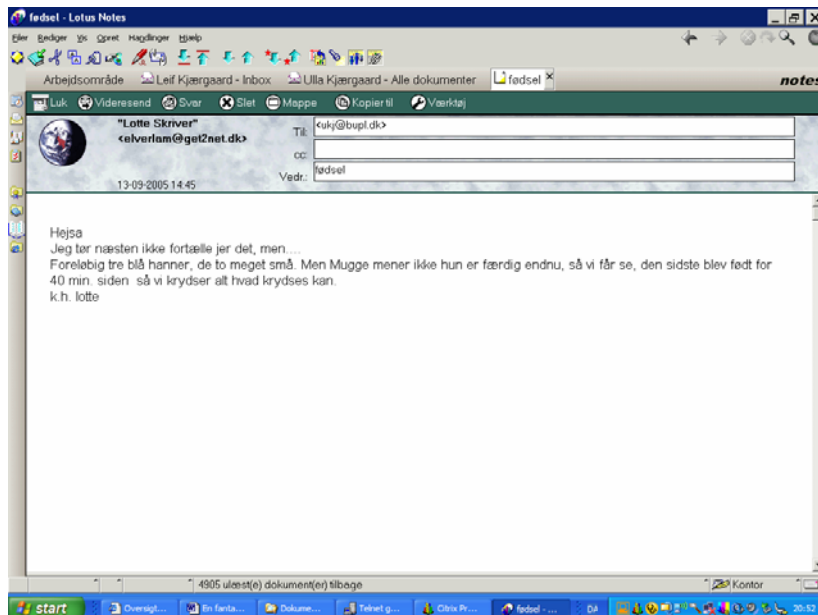
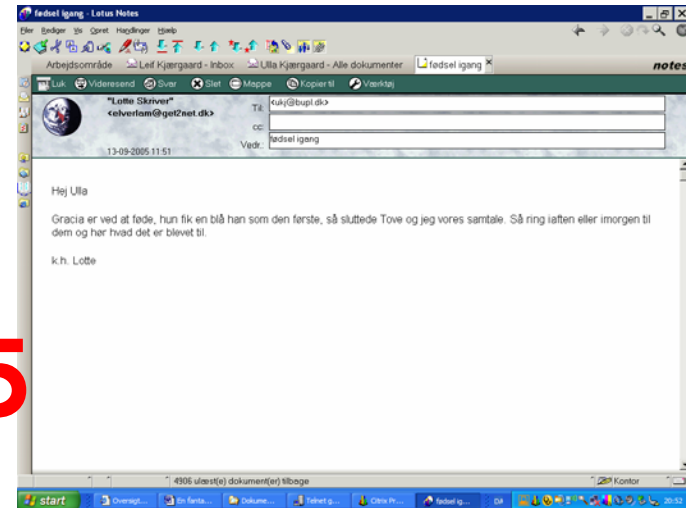

En fantastisk dyr (e) historie

Efteråret 2005

I juli 2005 var det slut med Ronja. Hun havde virket sløv, men ikke mere end vi tidligere har set i varme og efter løbetid. En tirsdag var det helt galt, hun ville ikke gå tur, så vi gik ind for at ringe til dyrlægen.

I første omgang blev vi enige om en aftale til næste dag, men hen på aftenen kunne vi se, at der var noget alvorligt galt – hun ville hverken ligge eller sidde.

Vi ringede igen til dyrlægen, denne gang var det Anette, der tog telefonen, vi frygtede vist alle, at der var tale om en mavevending.

Vi tog straks til Aakirkeby. Ronja var glad for at møde Anette, men da vi kom ind begyndte alvoren.

Anette kunne ikke stabilisere Ronja så meget, at hun kunne undersøge den rigtigt endsige behandle hende, og efter et par timer måtte vi erkende, at der ikke var mere at gøre, og Ronja blev aflivet.

En frygtelig trist dag.

Men!

Vi skulle jo også videre, og vi er jo blevet til en familie, hvor alle har hund, så vi begyndte at undersøge mulighederne for at finde en ny hund, og det skulle være en sheltie og meget gerne en blå.

Vi overvejede også meget, at den skulle være fra et nyt sted, så vi kontaktede nogle udenlandske kenneler, men der var ikke blå hvalpe på trapperne.

Vi snakkede jo også med Tove og Lotte, og på vores ferietur til Jylland, var vi jo rykket op på Toves VIP-liste.

13. september steg spændingen.

Lotte havde været ved at tale i telefon med Tove, da fødselen var gået i gang.

Hun sendte fluks en mail til os – spændingen steg på arbejdet.

Lidt efter kom endnu en mail – der var kommet en blå dreng.

Endnu en mail – en blå dreng mere – endnu en lidt senere, og så tavshed.

Vi lukkede computerne ned og gik hjem, og bestemte os for lige at checke en sidste gang – og så var den der, en enkelt blå efternøler – og det var en pige, og hun så godt ud.

Vi holdt vejret til næste dag og ringede så til Tove. Hun var nu ikke hjemme, så vi spurgte forsigtigt Mogens om tæven måske var til os – det var den, og så var det bare at vente.

Vi havde desværre ikke mulighed for at komme på besøg for at se hvalpen – så vi måtte nøjes med et par billeder, og telefonkontakt.

Vi havde jo så lige en lille aftale omkring efterårsferien, vi skulle til England sammen med Flemming, Lotte og Tove for at se på sheltie-udstillinger og kenneler.

Vi fulgtes med Lotte fra Sturup, Tove og Flemming fløj fra Billund.

Turen kom til at bestå af to udstillinger og et kennelbesøg – på Ametrichke, og nogle menneskelige oplevelser – for hvordan kan vi alle være helt normale, når man tager til England for at kigge på sheltier, når man selv har huset fuldt.

Først kiggede vi på Cambridge. Flot by med de store universitetsområder.

Næste dag var der udstilling i Huntingdon i Wood Green Animal Shelter, et stort dyreinternat og dyrehospital.

Vi fik ikke indfriet vores fordomme om påklædning og opførsel blandt det engelske hundefolk – der var ikke meget Miss Hyasint

over det – snarere så vi en del sjuksket handling, men der var pæne hunde. Og Finn Helge var dukket op for at handle nogle hunde.

Og så var der internatet – flotte bure til hundene, med en beskrivelse af, hvorfor det var der, og hvilken type hjem, der ville være godt for dem. Det var så godt at se de gode forhold, og det var så sørgeligt at læse hundenes historie og se dem stå der og vente på en ny ejer.

Næste dag var det så Littelport, en lidt mindre udstilling, men denne gang kombineret med en afdeling af Sheltie of the Year.

Igen flotte, flotte hunde, og nogle af de gamle kenneler.

Sheltie of the Year var en opvisning af nogle af de bedste sheltier i

England.

Vi fik hyggesnakket med en hund der skulle til lydighedsprøve.

Og så var der jo, på hele turen, det store bamseorgie.

Det startede vel egentlig med, at Maria købte en bamse til Tove i Cambridge. Så købte Tove også en bamse til Maria.

Så var der lige et lotteri på den første udstilling – der vandt vi ikke noget, men! Lige pludselig fik Maria en bamse smidt i hovedet.

Så var der Littleport – lotteri igen – ingen gevinst, men den lokale kasserer kom med en bamse – ”I’ve made her day – no problem”.

Der blev vist knyttet en form for forståelse mellem Tove og Maria på turen.

Dronningerne kunne i alt fald posere sammen på balkonnen.

Sidste dag var en tur til Ametrichke. Kennelen lå i en lille by i nærheden af Leeds. Havde vi troet noget med et engelsk landsted, med bløde bakker og hunde i fri dressur, mens miss Bendelow tog imod på hovedtrappen og bød på te?

Vi havnede midt i en lille mineby, foran et stort hus, hvor vi blev lukket ind på gårdspladsen, hvor de fine hunde delte plads med biler under restaurering.

Ind gennem køkkenet, der til alle sanser signalerede hund, og så ind i den fine stue, med kunstig pejse og hundebilleder, statuer, præmier osv overalt, til en lang hyggelig snak med miss Bendelow.

Vi snakkede hunde, opdræt, udstillinger, avlsrestriktioner, og hvad man nu kan hygge sig med, når hundene er centrum.

En god oplevelse.

Næste morgen var det af sted før fanden fik sko på. Afsked med Tove og Flemming i Stansted, og så hjem til vovserne.

Vi begyndte vores forberedelser til afhentning af vores ny hund – herunder en snak om, hvor besværligt det var at finde overnatningsmuligheder, når vi havde alle de hunde med. Vi begyndte at studere campingvogne.

Studierne blev til alvor, og vi bestilte en vogn i Køge. Den skulle hentes, når vi skulle hente hvalp.

Undervejs fik vi at vide, at der skulle en hvalp mere til Bornholm, så den skulle vi også have med.

Afhentningspunktet nærmede sig, og vi gjorde klar til rejse. På vejen

hentede vi campingvogn i Køge og med den på slæb besøgte vi Lotte og Kennel Elverlamshuset, hendes hunde og 15 hvalpe. Lotte havde lige fået et afbud på den mest bedårende lille blå tæve. Hun var tosset. Men hun ville bare beholde hvalpen selv, for den lovede godt.

”Med mindre i da vil have den – i kan få den på afbetaling”.

Det var jo vældig morsomt, og vi tog af sted – men vist med en kim plantet et eller andet sted.

Vi slæbte os gennem det danske landskab, og nåede sent, meget sent vores campingplads, og riggede for første gang vores vogn til – i buldrende mørke.

Det var nu en fin plads, ned til Gudenåen.

Næste dag skulle vi så af sted til Kennel Poulsgaard. Vi havde aftalt et tidspunkt, men kørte selvfølgelig helt i skoven, og kom meget forsinket.

Vi fik hvalpe – de var så fine – Poulsgaards Be My Snowking og Poulsgaards Be My Hawaiian Blue. Men Emma og Thea var panikslagne, den ene sad

hos os, den anden flygtede op på Mogens' skuldre.

Vi tog af sted – alt for sent, men det vidste vi ikke endnu. Vi gav os god tid til en frokostpause i vognen, og kørte videre. På Fyn begyndte tiden (og vores hastighed) at bekymre os. Vi kørte videre. Emma og Thea sad i bagagerummet – de skulle i alt fald ikke blande sig med hvalpene. Maria sad mellem de to hvalpe. Især Snemanden var helt ustyrlig. Og der blev vådt på turen, så vådt at Maria måtte sidde ret op og ned på hele turen, hun turde ikke ligge sig. På Sjælland steg bekymringen, og vi begyndte at forberede Maria på, at der kunne komme problemer. Ved Øresundsbroen havde vi næsten givet op. Vi checkede om færgen dog ikke kunne være lidt forsinket – men nej. Da vi kørte ind i Ystad, vare det sidste chance for at booke billetterne om, så Ulla ringede. En venlig dame bad om vores telefonnummer, og ringede tilbage 2 minutter senere. Hvis vi kunne skynde os, så ville besætningen vente med at lukke færgen, så vi kunne køre lige ombord. Fuld drøn videre, og direkte op på båden, som de alligevel havde holdt tilbage for os – fin service.

Vi vandrede op på båden, og mødte Connie med hendes 4 samojeder, og så var der dømt hundesnak.

Vi sluttede dagen med et besøg af Naja og af Snemandens nye ejere. Det blev en lidt dramatisk historie, da de fandt ud af at snemanden var døv. Han blev leveret tilbage, men i Vandel fik vi at vide, at han var blevet solgt til en mand på Langeland, der havde erfaring med arbejde med døve. Han er nu i gang med at lære hunden tegnsprog.

Poulsgaards Be My Hawaiian Blue blev omdøbt på båden – hun hedder nu Josefine.

Og så lidt dage med socialisering. Hun var sød til at sige til, når hun skulle besørge, og det går rimeligt sammen med Thea og Emma, selv om der selvfølgelig er en del uro.

Det er hyggeligt at have hvalp, og hun klarer det godt. Hun er en skrap lille dame med et bestemt temperament.

Så var der lige Malmø-udstillingen.

Maria var jo inviteret til juniorhandlings finale ved hvalpeudstillingen i Malmø.

Vi kunne kun have Thea med, de andre måtte ikke komme ind.

Vi kom til Malmø – en kæmpeudstilling med hvalpe (op til 12 måneder).

Der var flyball, dogdancing og lydighed – og så var der udstilling af hvalpe af alle afskygninger.

Det blev en festlig dag, selvfølgelig med højdepunktet i store ring – juniorhandling.

Der var rigtig mange med, og som ventet, så var det 5 af de store, der blev udtaget til finalen.

Finalen var med lånt hund – 5 store Pyrenærhunde.

Vi fik set alt, nåede ud og nåede færgen uden hjælp denne gang.

Dagen oprandt hvor vi ringe til Lotte for at høre, om det var alvor med Elverlamshusets Grace – det var det, så vi lavede en aftale.

Vi havde bestemt os til, at vi skulle til Sheltie-klubbens juleudstilling i Vandel. På det tidspunkt kunne vi så også hente vores ny hvalp – Elverlamshusets Grace.

Et par dage før vores afgang gik Willum i stykker, stor panik, men de lovede, at den første tur ville blive fredag eftermiddag – vores afgang, så vi håbede.

Willum Clausen var parat, og vi havde pakket hunde og campingvogn, og så var det ud på ny eventyr.

Vi ville køre til Vandel, overnatte på hallens parkeringsplads, og så være parat til udstilling næste morgen.

Vi kom frem – senere end forventet, og med en afstikker omkring Bilka i Kolding, for at købe mad.

Vi ville have besøgt Tove og Mogens, der overnattede i nærheden, men det var altså blevet for sent.

Så vi indrettede os i vognen, 3 mennesker og 3 hunde.

Det gik fint, og vi var friske og frejdige næste morgen. Vi kunne som nogle af de første finde os en plads, og socialisere med de andre hundeejere.

86 tilmeldte hunde.

Emma og Ulla var nr. 64 – første hund i mellemklassen. 1. præmie og 4. placering for en hund i fæld – det er da ikke så galt.

Thea og Maria var nr. 73 i åben klasse. Der var tilmeldt 12 tæver i den gruppe.

1. præmie og 4. placering med en lidt fjollet hund – flot.

Og så var der Barn og Hund, hvor Maria skulle stille op i den store klasse for første gang. – En rigtig flot andenplads, og en stor håndfuld ros fra kennelfolket.

Josefine og Leif var med på udstillingen på en kigger.

Og så fik vi en god gang hundesnak med

den stadig voksende omgangskreds vi har blandt sheltie-folket.

Afgang igen – denne gang mod Holbæk, hvor vi havde booket en campingplads ved fjorden.

Vi nåede frem, fandt en plads og kunne igen spise sent mad.

Flot udsigt til fjorden, med begyndende is og et rimfrosset landskab.

Næste dag (søndag) havde vi en aftale med Maja om at se juleudstillinger i Holbæk, vi havde en hyggelig dag sammen, og skiltes igen ved banegården. Bagefter var Maria med til indvielse af byens skøjtebane. Maria deltog i udsmykningen af byens juletræ med et snefnug.

Vi kørte hjem til lidt madlavning, og så var tiden kommet til at finde til Tølløse og Kennel Elverlamshuset.

Øksenehallen.

Vi fandt frem og mødte Grace igen. Det blev til et par timers hygge og hundesnak, inden vi vendte tilbage til Holte.

Lotte og Kurt var ved at være lidt matte. De havde været to dage til julemarked i

Vi fik den ny lille basse (og en basse er det altså – en minibjørn) hjem til hundehuset, og gik i gang med dagens/aftenens gøremål.

Mandag var det egentlig meningen, at Leif skulle til møde i

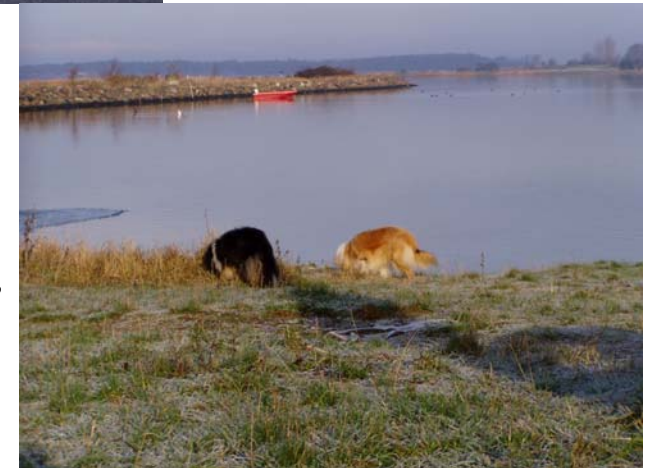

København, men det var tiden ikke til alligevel, så vi blev alle hjemme, bortset fra en lille afstikket til Holbæk – med fire hunde.

Vi fik vist snakket med halvdelen af Holbæks befolkning – hunde (især hvalpe) skaber kontakt og

store smil.

I god tid, belært af tidligere erfaringer, tog vi af sted, og kom over Øresundsbroen i al for god tid. Vi holdt på en rasteplads, hvor vi mødte en bornholmer, der fortalte at Willum var ude af drift igen. Heldigvis kunne vi

booke om til en tidligere afgang – som vi også kunne nå. Det var med en almindelig færge, så vi ville være hjemme til planlagt tid.

Og så sidder vi altså her, fire hunde, heraf 2 blå hvalpe – det er jo herligt.

